

посвідчення і (або) державній реєстрації, у тому числі договори відносно цінного майна, згода другого з подружжя має бути подана обов'язково письмово. У випадку, якщо договір потребує нотаріального посвідчення і (або) державної реєстрації така згода повинна бути нотаріально засвідчена.

Таким чином, відчуження частки у статутному капіталі Товариства є відчуженням вкладу у вигляді грошових коштів. З урахуванням положень ст. ст. 60, 69 Сімейного кодексу України, ч.ч. 2, 3 ст. 325, ч. 3 ст. 368 Цивільного кодексу України частка в статутному капіталі Товариства одного з подружжя є їх спільною сумісною власністю, саме тому її відчуження без згоди другого з подружжя є підставою для визнання недійсним договору купівлі-продажу цієї частки відповідно до статті 65 Сімейного Кодексу України.

ВОРОНІНА Н. В.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри цивільного права, кандидат юридичних наук

ЩОДО ПИТАННЯ НЕОБХІДНОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАГАЛЬНООБОВ'ЯЗКОВОГО МЕДИЧНОГО СТРАХУВАННЯ В УКРАЇНІ

Питання щодо належного правового регулювання обов'язкового медичного страхування слід визнати актуальним та таким, що потребує вдосконалення з наступних причин. Економічна та політична криза негативно впливає на розвиток страхування в цілому. Крім того, в умовах тотального зубожіння населення, неможливості самостійно розрахуватися за отриманні медичні послуги пов'язано з необхідністю правового регулювання обов'язкового медичного страхування, так як основною метою вступу людини у страхові правовідносини є отримання медичної допомоги і здійснення профілактичних заходів при настанні страхового випадку. Реформи, які відбувалися та відбуваються в Україні, не вплинули на систему охорони здоров'я, яка визначає економічний стан нашої держави. У зв'язку з чим виникла необхідність зміни пріоритетів з питань охорони здоров'я громадян в Україні.

Як відомо, кожна країна змінює систему охорони здоров'я та систему фінансування в залежності від основних чинників: розміру бюджету країни, можливих видатків на охорону здоров'я, наявності інфраструктури (медичні заклади та їх технічне забезпечення, кваліфіковані кадри, технології), ступа захворюваності населення, загальної системи соціального захисту населення, історичних передумов.

Відсутність в Україні нормативно-правового акту, який би забезпечив можливість загальнообов'язкового медичного страхування ставить громадян в невигідне положення. Як відомо, Закон України «Про загальнообов'язкове державне медичне страхування» [1] планували прийняти впродовж 2015 року, однак це питання так і залишається відкритим. Незважаючи на те, що обов'язок держави полягає у створенні необхідних умов медичного забезпечення та відповідна норма закріплена в Конституції України, «Кожен має право на охорону здоров'я, медичну допомогу і медичне страхування». [2]

У більшості країн СНД (Молдова, РФ) існує власна система обов'язкового медичного страхування. Це надає можливість вітчизняному законодавцеві врахувати досвід негативний та позитивний та моделювати відносини з загальнообов'язкового медичного страхування.

Закон Республіки Молдова «Про обов'язкове медичне страхування» [3] був прийнятий у 1998 році. У ньому визначається, що «обов'язкове медичне страхування є гарантованою державою автономною системою фінансового захисту населення в області охорони здоров'я шляхом формування на основі принципів солідарності за рахунок страхових внесків цільових грошових фондів, призначених для покриття витрат на лікування станів, обумовлених настанням страхових подій (захворювання або каліцтва). Система обов'язкового медичного страхування забезпечує всім громадянам Республіки Молдова рівні можливості в отриманні своєчасної та якісної медичної допомоги.

Міністерство охорони здоров'я Молдови розробило та затвердило Єдину програму з надання обов'язкового медичного страхування. Єдина програма містить перелік захворювань і станів осіб, які потребують медичної допомоги, що фінансується за рахунок коштів обов'язкового медичного страхування.

Законодавство РФ неодноразово акцентувало увагу на необхідності правового регулювання відносин з обов'язкового медичного страхування. Перша спроба врегулювати дані відносини на підставі Закону «Про медичне страхування громадян в РФ» 1991 року була не досконалою, що змусило прийняти в 2010 році Закон «Про обов'язкове медичне страхування в Російській Федерації» [4], в якому закріплено, що обов'язкове медичне страхування повинно забезпечити всім громадянам Російської Федерації рівні можливості в отриманні медичної й лікарської допомоги, що надається за рахунок коштів обов'язкового медичного страхування, в обсязі і на умовах, відповідних програмам обов'язкового медичного страхування. Концепція розвитку системи охорони здоров'я в РФ до 2020 року визначає, що метою розвитку охорони здоров'я є «підвищення якості і доступності медичної допомоги, гарантованої населенню РФ, у тому числі високотехнологічної медичної допомоги». Однак, прийняття даного нормативного акту не вплинуло на покращення відносин у сфері обов'язкового медичного

страхування, питання, які пов'язані з наданням високотехнічної медичної допомоги.

Отже, враховуючи те, що останнім часом в Україні, як і у всіх країнах світу відзначається зростання витрат на охорону здоров'я, які обумовлені наступними факторами:

- Демографічними: зниження народжуваності, старіння населення;
- Зростанням реального обсягу медичних послуг;
- Впровадженням нових більш дорогих медичних технологій і медикаментів;
- Інфляцією (особливо інтенсивною у сфері медичного обслуговування);
- Розширенням прав пацієнтів, підвищенням зацікавленості громадян у власному здоров'ї;
- Прагненням медичного персоналу, що працює в умовах оплати праці, що залежить від обсягу виконаної роботи, до призначення дорогих ліків, не завжди доцільних дорогих операцій і процедур;
- Збільшенням бюрократичного апарату в системі охорони здоров'я;
- Прямими витоками засобів їх використання не за призначенням;
- Використанням у охороні здоров'я високозатратних і малоефективних технологій, у тому числі управлінських.

Все це в черговий раз підкреслює важливість прийняття Закону України «Про загальнообов'язкове державне медичне страхування» та розроблення спеціальної дієвої програми.

Список використаних джерел

1. Про загальнообов'язкове державне медичне страхування :Закон України. Проект: [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.apteka.ua/article/156076>
2. Конституція України від 28 червня 1996 р.// ВВР України. – 1996. – № 30. – Ст. 141
3. Об обязательном медицинском страховании. Закон Республики Молдовы. [Електронний ресурс].-Режим доступу: http://base.spininform.ru/show_doc.fwx?rgn=3458;Єдина програма з падання обов'язкового медичного страхування - [Електронний ресурс].-Режим доступу http://old.ms.md/_files/1018-%25D0%2595%25D0%25B4%25D0%25B8%25D0%25BD%25D0%25B0%25D1%258F%2520%25D0%25BF%25D1%2580%25D0%25BE%25D0%25B3%25D1%2580%25D0%25B0%25D0%25BC%25D0%25BC%25D0%25B0.pdf
4. Об обязательном медицинском страховании в Российской Федерации: Федеральный закон: - [Електронний ресурс].-Режим доступу <http://base.consultant.ru/cons/cgi/online.cgi?req=doc;base=LAW;n=190597;fld=134;from=10728916;rnd=203280.0931509062451078;;ts=0203280550002117584117>